

Не верују ти људи, Бог зна, ти знаш, Михаило Шашкевићу, па где је крај твом злочину?

Некадашњи јатаци југословенске тајне полиције у Чикагу, као што је пашквилант Михаило Шашкијевић, којима невина Драгишина и Иванкина крв не да мира и буди их из најдубљег сна, нека поруче својој злој сабраћи, да ће и њих да стигне иста судбина, па неће моћи да спавају, као што ни они овде не спавају. Упркос лажима које пишу, да би обманули васколико Српство, јер имају власт, имају државу и пропагандну машину, обмануће све, све до Бога, осим Бога!

А Бог као Бог све зна и све види. И Он им неће дати мира. Никада. За вјек вјекова. Непокајаним убицама невиних ни Бог не опрашта. Па ће морати тако да измишљају и да лажу, али када су у сну, када остану сасвим сами са собом, а тада лажи нема, јер они знају истину, тадашњи сарадници Удбине машине смрти и гнусни пашквилант Михаило Шашкијевић и његова несрећна сабраћа тада се буде у хладном зноју своје опаке тајне. Хладни зној, који сваку ноћ обузима убицу, то су издисајне муке његове невинне жртве преображене у црну маглу клетве, која улази у све његове поре, и тако постаје неодвојиви део његовог бића, и остаје са њим и прогања га заувек.

И док они који су убили Драгишу Кашиковића и нашу Иванку, и они који су у то били умешани, или знају ко их је убио, док они буду читали ове редове, покушаће да склопе ове странице, али неће успети, као што не успевају да склопе очи у миран сан, за којим толико жуде, и који већ деценијама нису имали и никада га неће имати.

Најстрашније је то да ће та страшна клетва невинне жртве да пређе на њихове потомке. А клетва је духовни рак, и она не мирује девет колена.

Па према томе, господо Брозови хероји, убице деветогодишњих девојчица и голоруких српских родољуба, над вашим кућама ће се клетва

надвијати дуже од два столећа. Ипак национални рад Драгише Кашиковића није могао да буде толико важан да вам је толико сметао, да сте морали да га ућуткате, али не аргументима него смрћу, и да у том крвавом обрачуну девет поколења својих потомака, уколико их будете имали, завијете у црну плашт Божије клетве.

Михаило Шашкијевићу, твоја удбашка дружина с којом си се спанђао у Чикагу, и којој си послужио као извидница, убила нам је Иванку. Иванкином смрћу наше небо је изгубило своје звезде. Изубили смо све! Изгубили смо звезду која би данас обасјавала Србију.

Да је Драгиша Кашиковић жив, он би данас био у својој ојађеној Отаџбини, бранио би Отаџбину за коју је живот дао, као што ју је и Принцип бранио, а не би седео у Чикагу, у европским биртијама или трчкарао по Београду и бавио се срамним послом чаршијског ширења неистине, о томе ко стоји иза убиства једног честитог Србина и једне храбре девојчице, чији је живот био мучки пресечен и која би данас била зрела жена и мајка са преко 50 година. Погледајте, срамни изроди, не само ти, бедна гњидо Михаило Шашкијевићу, него и сви са којима си на било који начин сарађивао и којима си откуцавао информације које су им требале о жртвама, о величини просторија у Српској народној одбрани, погледајте у своје синове и кћери, па замислите какав би ваш грешни живот био без њих. И само помислите да поред свих добара које ћете им оставити, оставићете им и оно што најмање желите, а то је Драгишина и Иванкина клетва, која се увећава сваки пут кад отворите своја грешна уста, да у циљу скидања кривице са себе окривите неког другог, за кога поуздано знате да је невин.

Не верују вам људи, Бог зна, ви знате, па где је крај вашем злочину?

Можда је време да тражите опроштај. Само се тако искупљује грех. Немојте да чекате до смртнога часа, можда ће доћи пребрзо и биће прекасно, неће вам се пружити прилика. А ви знате боље него ико да крв ври, да пече невина Драгишина и Иванкина крв. И оставите нас неvine на миру, јер је и тај напад део злочина који ће вас пратити до задњег ропца, уколико не затражите опроштај. Мада сте ви безбожници, сећајте се увек да све ствари на овом свету

иду Божијим путем, а на том путу праведне и невине чека благослов, а грешне чека Божији суд.

Убицама и њиховим јатацима, Иванкина крв не да мира. Немају сна ни душевног спокоја.

Јадник Шашкијевић је написао књигу о томе како је, наводно, поч. др. Урош Сеферовић, који је Иванкин крштени кум, наручио убиство Кашиковића и како и ко је то, наводно, организовао. Ова удбашка књига, цинично насловљена *Smrt male Amerikanke srpskog porekla: ubistvo Dragiše Kašikovića i Ivanke Milošević* има за циљ да одврати пажњу са страшног Удбиног злочина, и да оптужи мене и моју сестру Драгицу.

Ми немамо никакве везе ни са убиством ни са Удбом, ни са особама које дотични помиње у својој прљаво исконструисаној књизи. Он се позива на наводна "документа" полиције која је сам исфабриковао и фотошопирао, па их онда износи на јавност као званична "документа." Михаило Шашкијевић лаже истражне власти, лаже српску јавност, лаже свакога, јер та сподоба нема душевног мира. Иванкина крв је Михаилу Шашкијевићу непрестано пред очима, и због тога из Чикага возом одлази на гробље Манастира Св. Саве у Либертивилу и сатима, као кип, стоји поред Иванкиног и Драгишиног гроба! Зашто? Шта га то мучи? Кад треба да се врати у своју јазбину, зауставља, аутостомира људе и тражи ко ће да га одвезе до воза, у оближњи Либертивил, да би се вратио у свој кошмар.

Иванкина крв пече, не да мира. У једној дискусији на интернету 10. јула 2005., Шашкијевић, тај што пише књиге о убиству Кашиковића и Иванке каже: "... једна лаж у мору истине уништи сву истину!" Он то зна! И због тога он лута по Чикагу, по свету, трчкара по Београду, непрестано узнемирава људе, пише им, телефонира им, лаже свакога, лаже вас, али своју савест не може да слаже, и због тога он мира нема. Продаје књигу, прави паре на крви наше Иванке. А све у безнадежном циљу да уништи истину!

Драгиша Кашиковић је знао за његове разне манипулације и лудачке идеје које је покушавао да подметне Кашиковићу и зато је се од њега склањао, и избегавао га кад год је могао, нарочито од кад га је ухватио у сали Српске

народне одбране у Чикагу, месту где је извршено убиство, како премерава салу. На Кашиковићево запрепашћење и питање: “Шта то радиш?”, Шашкијевић је одговорио: “Мерим колико има од предњих улазних врата, па до врата позади зграде”! Кашиковић се у канцеларији стресао и рекао: “Ово нису чиста посла.” То се десило око годину дана пре убиства! Шашкијевић је једном приликом, у канцеларији Српске народне одбране, показујући своје упрљане прсте на руци, Драгиши ноншалантно рекао: “Постоји план. Сви троје [Драгиша, Иванка и Драгица] бићете поређани на поду као шибице. Овако!”

Како је он то знао? Такав детаљ могу, евентуално, да знају само они који су упућени, који припремају терен, извршиоцима. Али, с обзиром да је Шашкијевић безброј пута измишљао и говорио најбаналније будалаштине, Драгиша, наивно, то није узео за озбиљно и није га пријавио америчким полицијским властима.

Кажу ако лаж поновиш безброј пута, она може да зазвучи као истина. Али лаж остаје лаж, и Шашкијевић то врло добро зна. То је као 1 и 1 једнако је 2! Зна он врло добро зашто злонамерно пише оно што је свестан да није истина. Да би себе оправдао. За чији рачун је премеравао салу у згради Српске народне одбране у Чикагу и коме је дао те мере?

Иванку и Драгишу су убили једном, а мене и моју сестру Драгицу, која ни после деценија нија преболела губитак своје јединице, од тада убијају свакодневно. Поред преголемог бола и патње за нашом Иванком, ми преживљавамо свакодневно убиство од тог мрачног, неталентованог пискарала измишљених криминалних књига, који није достојан да му се име у пристојном друштву изговори или напише! Нема му веће казне од Бога, од тога да зло које, разједан демонском мржњом у својој неизмерној пакости пише – и потписује! Да свако види његово злодело. Велики је Бог!

Проклети нека су сви који су моју сестру Драгицу Милошевић и мене оптуживали да смо на било који начин саучествовали у убиству Драгише Кашиковића и наше Иванке. Нисмо! Већ преко четири деценије у нашим срцима су превелики бол и патња.

Овај апел упућујем Србима у Отаџбини и расејању који су дошли у било какав контакт са зловним и свакој духовно трезвеној особи провидним лажима неуравнотеженог опадача Михаила Шашкијевића: немојте му се придруживати у иживљавању и не учествујте у лажним оптужбама несрећника који то ради јер мора то да ради, који свима баца прашину у очи и оптужује нас, иако зна да ми са убиством немамо никакве везе. Не преносите и не понављајте његове будалаштине, не наседајте на његове лажи, не грешите се. То није рекла казала. То су подле лажи које он против мене и моје сестре шири! Ако неко има конкретне информације о убиству, нека их изнесе, и нека их проследи чикашкој полицији, где је предмет још увек отворен. Задатак Михаила Шашкијевића је да мути воду и да ремети истрагу. Он то ради свесно, из очајања, зато што га као омогућивача савест пече. Не наседајте његовим лажима, не грешите душе своје. Будите људи ви, када је злотвор он!

Шта може да се каже за Шашкијевића, када је своју супругу-инвалида Олгу, са његова два, мала, мушка детета, својевремено истерао из куће? Јел то портрет човека који руковођен чисто хуманитарним разлозима деценијама пише и брине о судбини туђе деце?

Клеветничка, препуна лажи горе наведена књига је плод посувраћене маште.

Трениране и увежбане Удбине убице и јатаци нашој Иванки нису дали да одрасте, па зато сада на ватри живи горе, ни сна ни мира немају, и својим злим језиком палацају лажи и покушавају да своје кржаве трагове заметну тако што мене, Ђорђа Николића, ујака мале Иванке, и Иванкину мајку, Драгицу Милошевић, невинне и чисте, набеђују за злодело које су они починили.

Ја, Ђорђе Николић, нисам никада био члан чикашког нити иједног другог подземља, како Михаило Шашкијевић злонамерно и клеветнички жели да ме представи!

Нисам сада и нисам никада ни на који начин био сарадник Удбе!

Нисам онакав каквог ме Михаило Шашкијевић пред Србијом и људима срамоти и лажно, клеветнички, набеђује!

Ја, Ђорђе Николић, пред Богом, пред људима, пред Србијом, изјављујем да нисам организатор и немам никаквог ни свесног ни несвесног, ни знаног ни незнаног удела у убиство Драгише Кашиковића и моје вољене сестричине Иванке Милошевић, које је извршено 19. јуна 1977. године у Чикагу!

Даће Бог, свануће дан, разнеће ветар прашину, сазнаће се истина, Господу се помолимо!

КЛЕТВА

Кунем у име мајке која не може да преболи,
У име правде – куне и Часни крст,
Онога који није волео – нека ни своју децу не воли,
Нек сада сам у себе упери прст.

Дабогда бежао од себе самог и од света,
Не имао нигде ни сна ни сванућа,
Нек му као сећање божур твојих рана цвета,
Нека му рака буде његова пуста кућа.

Нек му без клетве ни бадњак не пређе праг,
Нек му се рука скамени и у кајању не прекрсти,
Не раставио се с душом, Господ му не био благ,
Нек му се у Тројство никад не склопе грешни прсти.

Нека се окује у мука хладни ков,
Нека га прокуну рођена мајка и син,
Нека је Богом проклет во вјеки вјеков,
Нека му не буде спаса. Амин.

1978.

Ђорђе Николић
Чикаго